

Campsentelles, 13
2010

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCS
AMICS DE CABANYES

Un falconer a les muntanyes de Sant Fost

DAVID RODRÍGUEZ ROJAS

Des de fa ja alguns anys, concretament cinc, realitzo la pràctica de la falconeria a les muntanyes del Maresme, al *Parc de la Serralada de Marina*. Com a veí de Sant Fost de Campsentelles, estic familiaritzat amb la fauna que hi ha al parc, especialment amb les aus rapinyaires.

Gairebé cada dia camino des de la part del seminari fins als *Nou Pins*, o en ocasions arribant a la Torre del Vigilant, fent la volta a tota la muntanya. És a les primeres hores del matí, només en companyia de la meva àliga Harris, la Venus, quan més gaudeixo de la natura. Durant la caminada que realitzo els matins d'hivern, puc sentir la calma i tranquil·litat del que m'envolta.

La meva experiència personal és que no ens fixem prou en la natura que tenim a prop, passant per alt petits detalls que ens envolten i dels quals ens podem enriquir.

L'àguila és el meus ulls i la meva guia en les altures, fa que em fixi en allò que a primera vista és imperceptible per a l'ull humà.

Sense anar més lluny, l'altre dia vaig poder observar algunes rapinyaires autòctones com és l'*aligot comú*. L'au estava descansant i prenent el primer bany de sol del dia al pal de telefònica, al costat del Seminari, mentre es pentinava les plomes de la cua i de les ales posant-se la quera-tina per impermeabilitzar-se.

Tanmateix, passejant pels camins del parc, a l'altre vessant de la muntanya que dona a Tiana i Badalona, he pogut observar el *xoriguer comú* diverses vegades. No em deixa de sorprendre la manera tan peculiar que té de caçar, bategant les ales enèrgicament fins al punt d'aconseguir un control únic, com si estigués levitant, tot esperant que la presa tingui un petit descuit i la pugui capturar.

Aquells que tenim el privilegi de gaudir de la bellesa i la força de les rapinyaries estareu d'acord amb mi del difícil que és expressar el que sentim quan les fem volar, quan passa pel costat a tan sols quatre centímetres del terra, tocant amb la punta de l'ala la nostra cama i posant-se en un arbre, el més alt normalment, davant nostre esperant que la tornem a avançar o tan sols esperant que aixequem el puny per poder-la gratificar amb una picada de carn.

Més poètics o menys, aquests paràgrafs només són part del que visc diàriament amb la meua au. Jo només parlo d'un parc en concret i d'una au en concret, però no ens podem oblidar de la quantitat de boscos i parcs naturals que tenim a Catalunya i de la quantitat de fauna que els habi-

ta, entre la quals estan les aus de rapinya, *l'àliga perdiguera, l'àguila marcenca, l'astor, l'esparver vulgar, el falcó pelegrí, el gamarús...*

Cal conscienciar-nos i conscienciar la resta dels passejants del bosc de les conseqüències futures que pot comportar no vetllar per la nostra natura. Tot i els esforços que realitzen les diverses associacions* pro-mediambient i pro-fauna per mantenir i preservar allò que ens queda i millorar el que encara perdura, nosaltres hem de ser éssers actius.

Cal respectar i cuidar la natura a la qual pertanyem com a éssers vius, per tal de poder gaudir-ne sempre que vulguem, perquè és el nostre dret però també el nostre deure i la nostra responsabilitat cap al futur.

* L'any passat durant el mes de juny, al municipi de Montcada i Reixac, a l'ermita de Reixac, l'Associació per la Conservació de l'Entorn i la Recerca (ACER) va introduir-hi tres òlibes. Tot i que les òlibes no es localitzen perquè s'han allunyat de la zona on es van criar, l'ACER, confia en tornar-les a localitzar el proper febrer durant l'època de zel. Aquesta mateixa Associació també té previst realitzar un cens de totes les rapinyaires que podem trobar al parc. Font de l'article: vilaweb (www.vilaweb.cat).